



Congres 26/11/2005  
Ondernemend Vlaanderen  
*Welvaart voor iedereen!*

**CONGRESWERKGROEP 2 'VAN EEN BELGISCH NAAR EEN VLAAMS ECONOMISCH BELEID'  
(I.0 - 26 NOVEMBER 2005)**

---

A. ANALYSE	3
<b>1. Fiscale autonomie: te weinig</b>	<b>3</b>
De gewestelijke belastingen.	4
De gemeenschapsbelasting.	4
De gedeelde en samengevoegde belastingen.	4
Exclusieve federale belastingen.	4
Slechts 16% van de Vlaamse middelen wordt zelf geïnd.	5
Micro-economisch aanbodbeleid wint aan belang.	5
<b>2. Transfers</b>	<b>6</b>
Sociale zekerheid.	6
Federale begroting.	7
Financiering regio's.	7
Staatsschuld.	7
Interesten op overdrachten uit het verleden.	7
Autonome overheidsbedrijven.	7
Federale overheidsdiensten.	8
Europese structuurfondsen.	8
Verkeersboetefonds.	8
Legercompensaties.	8
Besluit i.v.m. de transfers.	9
<b>3. Gerommel in Wallonië</b>	<b>9</b>
Het rapport Destexhe.	9
Drie Franstalige economen.	10
Marshallplan.	11
Ontslag Van Cau en een stroom schandalen.	12
Besluit.	12
<b>4. Hoge Belgische staatsschuld</b>	<b>12</b>
<b>5. Centraal Belgisch arbeidsmarktbeleid</b>	<b>13</b>
<b>6. Besluit</b>	<b>15</b>



Madouplein 8 bus 9  
1210 Brussel  
Tel. 02.219.60.09  
Fax 02.218.19.58

[www.vlaamsbelang.org](http://www.vlaamsbelang.org)  
[info@vlaamsbelang.org](mailto:info@vlaamsbelang.org)



B. ONZE VISIE	16
<b>1. Beginselen van het Vlaams Belang</b>	<b>16</b>
Vlaamse onafhankelijkheid.	16
Europa.	16
Subsidiariteit en een politiek in het algemeen belang.	16
Solidariteit.	<b>16</b>
<b>2. Vlaamse onafhankelijkheid</b>	<b>16</b>
<b>3. Fiscale autonomie</b>	<b>18</b>
<b>4. Verdeling Belgische staatsschuld tussen Vlaanderen en Wallonië</b>	<b>19</b>
<b>5. Splitsing FOD Financiën</b>	19
Uitbouw van een Vlaams Rekenhof.	19
Uitbouw van een Vlaamse inspectie van Financiën.	<b>20</b>
<b>6. Splitsing sociale zekerheid</b>	<b>20</b>
<b>7. Splitsing federale economische instellingen</b>	20
Splitsing van de Federale Overheidsdiensten.	21
Splitsing van andere instellingen.	<b>21</b>
<b>8. Vlaamse controle over strategische sectoren</b>	<b>22</b>
<b>9. Het centrale Belgische arbeidsmarktbeleid moet afgeschaft worden</b>	<b>23</b>
C. CONCRETE MAATREGELEN	23



Steeds meer blijkt uit de dagelijkse actualiteit dat voor de Vlamingen een economisch beleid niet langer geoptimaliseerd kan worden in de Belgische politieke structuren.

## A. ANALYSE

De concurrentiepositie van de Vlaamse economie staat ernstig onder druk. De communautaire tegenstellingen hebben in belangrijke mate schuld aan het economische immobilisme. Deze tegenstellingen zijn een niet te onderschatten oorzaak van de economische patstelling. Maatregelen die goed zijn voor Vlaanderen, zijn niet noodzakelijk goed voor Wallonië en het omgekeerde geldt evenzeer.

Vlaanderen en Wallonië hebben totaal verschillende economieën. Ze hebben verschillende noden en ze vragen een aangepast beleid. De Vlaamse economie is een moderne, open economie, met een stevige internationale reputatie inzake productiviteit, technische kennis en werklust. KMO's en zelfstandigen zijn er de motor van de welvaart. Vlaanderen is een exportnatie, goed voor ruim 80% van de federale uitvoer.

Wallonië bleef met zijn oude industrie echter krampachtig vasthouden aan staatssubsidies. Een onvergelijkbaar groot deel van de bevolking leeft er van een staatsinkomen. Slechts 22% van de Walen draagt met een belasting op zijn privé-inkomen actief bij tot de ontvangsten van de overheid. Onder meer omwille van die redenen geeft de Waalse bevolking de politieke macht in handen van een alomtegenwoordige socialistische partij. Die stugge opstelling heeft de Waalse economie geen goed gedaan. De weinig benijdenswaardige economische en sociale erfenis uit een nog niet zo ver Waals verleden is overigens grotendeels verantwoordelijk voor de beruchte interregionale geldstromen, de 'transfers.' Het bestaan van deze geldstromen van Vlaanderen naar Wallonië wordt nu ook door prominente Franstalige economen en politici erkend. En dat deze transfers zowel voor Vlaanderen als voor Wallonië nefast zijn wordt sinds kort ook beneden de taalgrens toegegeven.

In feite is dit samenhouden van deze twee totaal verschillende economieën slechts mogelijk door die transfers. Het is nodig dat politiek Vlaanderen dit samenwonen in alle rust in vraag stelt, ten bate van de Waalse zelfredzaamheid. Ten bate precies van de economische ontwikkeling in Vlaanderen én in Wallonië.

### **1. Fiscale autonomie: te weinig**

De Vlaamse en Waalse economie zijn totaal verschillend, ze hebben verschillende noden en ze vragen een aangepast economisch beleid. Binnen een economisch beleid is fiscaliteit het essentiële beleidsinstrument. Daarom is fiscale autonomie van primordiaal belang. Zoals hieronder wordt uitgelegd en beschreven is echte fiscale autonomie voor de deelstaten binnen het huidige Belgische bestel zo goed als onbestaande.

Over welke belastingen hebben de gewesten de volledige normerings- en invorderingsbevoegdheid en kunnen zij volledig vrij beschikken? Over welke belastingen hebben de gemeenschappen dezelfde bevoegdheden? En welke belastingen zijn geheel of gedeeltelijk federaal gebleven?



**De gewestelijke belastingen.** Momenteel zijn er volgende<sup>1</sup> gewestelijke belastingen:

- onroerende voorheffing;
- belasting op de spelen en weddenschappen;
- belasting op de automatische ontspanningstoestellen;
- registratierechten;
- hypotheekrechten;
- verkeersbelasting;
- belasting op de inverkeersstelling;
- Eurovignet;
- schenkingsrechten;
- successierechten;
- milieuheffingen;

**De gemeenschapsbelasting.** Er bestaat slechts één gemeenschapsbelasting, namelijk het kijk- en luistergeld, dat in Vlaanderen op het nultarief werd gezet.

**De gedeelde en samengevoegde belastingen.** De belasting over de toegevoegde waarde (BTW) en de personenbelasting zijn ten aanzien van de gemeenschappen gedeelde belastingen, te weten een federale belasting die op uniforme wijze over het hele grondgebied van de federatie wordt geheven en waarvan de opbrengst geheel of gedeeltelijk aan de gemeenschappen wordt toegewezen. Gedeelde belastingen houden geen enkele normeringsbevoegdheid in ten voordele van de gemeenschappen. In feite betreft het hier een ander, fiscaal geïnspireerd woord voor dotaties.

Net zoals gedeelde belastingen alleen t.a.v. de gemeenschappen bestaan, bestaat er alleen t.a.v. de gewesten een samengevoegde belasting, namelijk de personenbelasting. Een samengevoegde belasting is een gedeelde belasting met dit drievoudig verschil dat de gewesten i.p.v. de gemeenschappen er de begunstigde van zijn, dat zij enkel van een deel (en niet van het geheel) van de opbrengst kunnen genieten en dat zij er, op basis van de lokalisatie, opcentiemen of kortingen kunnen opstellen. De gewesten beschikken dus over enige normeringsbevoegdheid t.a.v. de personenbelasting in de vorm van opcentiemen en kortingen. Het Lambermontakkoord heeft deze vermeerderingen en verminderingen vastgelegd op maximaal 6,75%. Bovendien is een toelating van het Rekenhof vereist. Deze maximumpercentages zijn echter een beperking tegenover de vroegere situatie. Alhoewel de gewesten deze mogelijkheden nooit gebruikt hebben, was het theoretisch toegestaan de personenbelasting te verlagen of te verhogen zonder enige federale beperking. Het Lambermont-akkoord heeft deze mogelijkheid om de belastingen op gewestelijk niveau te wijzigen dus sterk beperkt.

Inzake zowel de gedeelde als de samengevoegde belastingen dient er volledigheidshalve op gewezen te worden dat de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten jaarlijks in het raam van het Overlegcomité een overleg houden over het fiscale beleid.

**Exclusieve federale belastingen.** De vennootschapsbelasting is een exclusieve federale belasting. De gemeenschappen hebben terzake geen enkele bevoegdheid. De gewesten een zeer marginale bevoegdheid. Zij kunnen met name in het kader van de economische expansiewetgeving aan bedrijven het fiscaal voordeel

---

<sup>1</sup> Zie: Vanderveeren, C., & Vuchelen, J., (1998). *Een Vlaamse fiscaliteit binnen een economische en monetaire unie*. Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen.



verschaffen van versnelde afschrijvingen. Dit voordeel geldt evenwel enkel voor een beperkt aantal gemeenten in de provincie Limburg en is ondergeschikt aan de vigerende federale wetgeving.<sup>2</sup>

De roerende voorheffing en accijnzen op brandstoffen, alcohol en sigaretten zijn exclusieve federale belastingen.

Alhoewel ze niet echt tot het domein van de fiscaliteit behoren, maar tot het domein van de parafiscaliteit, vermelden we hier toch ook even de sociale bijdragen: ze zijn een exclusieve federale bevoegdheid.

**Slechts 16% van de Vlaamse middelen wordt zelf geïnd.** Vlaanderen heeft de volle verantwoordelijkheid over zijn uitgaven, maar niet over zijn ontvangsten. De Vlaamse begroting is nog steeds een dotatiebegroting en voor 84%<sup>3</sup> afhankelijk van door de federale overheid geïnde middelen. Een fiscale autonomie van amper 16% is wel bijzonder weinig, zeker in vergelijking met echte federale staten. In de VS en Zwitserland innen de deelstaten 50% van hun inkomsten zelf. De deelstaten van Duitsland en Canada zijn voor twee derde fiscaal autonoom.

**Micro-economisch aanbodbeleid<sup>4</sup> wint aan belang.** De voortschrijdende internationalisering van de economie beperkt de mogelijkheden van een macro-economische stabilisatiepolitiek,<sup>5</sup> die tot dusver in hoofdzaak in handen van de nationale staten gebleven was. In lijn met de Keynesiaanse doctrine kwam deze politiek neer op een anti-cyclische conjunctuurpolitiek<sup>6</sup> door het manipuleren van de vraag. Door de sterk toegenomen economische onderlinge afhankelijkheid van de nationale staten zijn de externe effecten sterk toegenomen en is derhalve de efficiëntie van dergelijk vraaggericht macro-economisch beleid sterk afgenomen.<sup>7</sup> Voor de Europese landen, zelfs de grote, lijkt een nationale stabilisatiepolitiek die geen rekening houdt met het beleid van de andere Europese landen niet langer haalbaar.

De klassieke stabilisatiepolitiek is binnen Europa enkel nog werkbaar op Europees niveau, inzonderheid op het niveau van de Europese Unie. In het kader van de EMU<sup>8</sup> beschikt het Europese bestuursniveau en met name de ECB<sup>9</sup> overigens over een belangrijk instrument van een macro-economisch stabilisatiebeleid, met name het monetair beleid, met inbegrip van het muntbeleid. De EMU-lidstaten kunnen dit instrument niet langer inzetten. De daarmee verbonden politiek van prijsstabiliteit en extern evenwicht op de betalingsbalans verhuisde dus van de lidstaten naar het Europese niveau. De andere pijler van de klassieke stabilisatiepolitiek - het begrotingsbeleid - blijft in handen van de lidstaten. Maar gelet op de nauwe budgettaire marges in het kader van het stabilisatiepact is de ruimte voor een anti-cyclisch begrotingsbeleid op nationaal vlak uiterst beperkt.

Om hun objectieven inzake economische groei en werkgelegenheid waar te maken, zullen de lidstaten steeds meer moeten terugvallen op een **micro-economisch aanbodbeleid**.<sup>10</sup> Meer concreet gaat het hier om een beleid dat

---

<sup>2</sup> Zie: Vanderveeren, C., & Vuchelen, J. (1998). *Een Vlaamse fiscaliteit binnen een economische en monetaire unie*. Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen.

<sup>3</sup> Zie: Congreswerkgroep IV 'Openbare financiën en fiscaliteit.'

<sup>4</sup> Binnen een micro-economisch aanbodbeleid staan mensen en ondernemingen centraal. De belangrijkste taak van de overheid bestaat erin te zorgen voor een klimaat waarin mensen en ondernemingen zich zo goed mogelijk kunnen ontplooiën.

<sup>5</sup> Een macro-economische stabilisatiepolitiek is een beleid waarbij de overheid actief ingrijpt in het economische leven om pieken en dalen in de conjunctuur uit te vlakken.

<sup>6</sup> Een anti-cyclische conjunctuurpolitiek is een economisch beleid waarbij de overheid probeert om de economie te stimuleren in tijden van laagconjunctuur en waarbij ze de economische activiteit poogt af te remmen in tijden van hoogconjunctuur.

<sup>7</sup> Zie: ook FEC 3 (3): Keynes is dood, leve Laffer en Armey.

<sup>8</sup> EMU: Europese Monetaire Unie.

<sup>9</sup> ECB: Europese Centrale Bank.

<sup>10</sup> Zie: Vanderveeren, C., & Vuchelen, J. (1998). *Een Vlaamse fiscaliteit binnen een economische en monetaire unie*. Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen.



focust op vorming, innovatie, onderzoek en ontwikkeling, vermindering van de loonkosten, meer arbeidsflexibiliteit en verlaging van de fiscale druk.

Het gewicht van het sociaal-economisch beleid binnen de lidstaten zal hiernaar verschuiven. Tegelijk neemt het belang van dit beleid ook binnen een Europese en internationale context almaar toe. Het is immers weinig waarschijnlijk dat de Europese instanties een vraagondersteunend beleid zullen voeren. De belangrijkste opdracht van de Europese Centrale Bank bestaat erin om een orthodox monetair beleid te voeren dat gericht is op prijsstabiliteit, terwijl de budgettaire of fiscale armslag van de Europese instanties zeer beperkt is. Na de verwerping van het Europese grondwettelijk project door de Franse en Nederlandse bevolking is het trouwens zeer onwaarschijnlijk dat die fiscale en budgettaire armslag van de EU vergroot wordt. Overigens is een meerderheid van economische analisten het er over eens dat de economische problemen van Europa, en de hoge werkloosheid in het bijzonder, vooral via een aanbodbeleid moeten aangepakt worden.

Binnen dit **micro-economisch aanbodbeleid** wordt **differentiatie** een van de sleutels tot succes. Om het noodzakelijke sociaal-economische aanpassingsproces te bevorderen, moeten verschillen inzake sociaal-economische prestaties van individuen, bedrijven, sectoren, regio's en landen beter tot hun recht komen. Het beleid moet dus meer rekening houden met deze verschillen. In een land waar de verschillen terzake tussen regio's groot zijn, wordt het voeren van een uniform sociaal-economisch beleid steeds problematischer. Uit de diverse sociaal-economische statistieken komt België duidelijk als zo een land naar voor.

In het kader van een micro-economisch aanbodbeleid biedt de fiscaliteit belangrijke beleidsinstrumenten. Met name de vennootschapsbelasting kan hier ingezet worden ter versterking van de economische structuur of van de internationale concurrentiekracht. Maar ook de personenbelasting biedt mogelijkheden. Ze kan bijvoorbeeld gebruikt worden om te komen tot een hogere activiteitsgraad of om aan te zetten tot extra vormingsinspanningen.

## 2. Transfers

De weinig benijdenswaardige economische en sociale erfenis uit een niet zo ver Waals verleden is grotendeels verantwoordelijk voor de beruchte transfers. Het bestaan van deze geldstromen van Vlaanderen naar Wallonië wordt nu ook door prominente Franstalige economen en politici erkend. En dat deze transfers zowel voor Vlaanderen als voor Wallonië nefast zijn wordt sinds kort ook beneden de taalgrens toegegeven. Hieronder overlopen en bespreken we de verschillende componenten van deze transfers.

Tabel: geldstromen vanuit Vlaanderen naar Wallonië en Brussel. Cijfers voor 2003.

	Naar Wallonië	Naar Brussel	Totaal
Sociale Zekerheid	2,10	1,64	3,74
Federale begroting	1,56	-0,04	1,52
Financiering regio's	1,24	0,08	1,32
Staatsschuld	3,74	0,76	4,5
Interesten op overdrachten	1,36	0,24	1,6
<b>Totaal</b>	<b>10,00</b>	<b>2,68</b>	<b>12,68</b>

Bron: ABAFIM,<sup>11</sup> K.U.Leuven, Universiteit Antwerpen (U.A.) en eigen berekeningen. Cijfers in miljard euro.

<sup>11</sup> ABAFIM: Administratie Budgettering, Accounting en Financieel Management van de Vlaamse Gemeenschap.



**Sociale zekerheid.** Volgens de ABAFIM-studie stroomde in 2003 via de sociale zekerheid 3,74 miljard euro van Vlaanderen naar de andere gewesten, waarvan 2,10 miljard euro naar Wallonië en 1,64 miljard euro naar Brussel. In 2000-2003 nam de transfer jaarlijks gemiddeld met zo'n 0,13 miljard euro verder toe. In verhouding tot het primaire inkomen van de Vlaamse gezinnen en vennootschappen bleef deze transfer sinds 1990 vrij stabiel rond 2,4%. Deze stabilisatie houdt verband met de tegengestelde, elkaar compenserende ontwikkelingen inzake bijdragen en uitkeringen. Enerzijds bleef de groei van de SZ-bijdragen sinds 2000 in Vlaanderen hoger (gemiddeld +3,7% per jaar) dan in Wallonië (+3,3%). Hierdoor nam het Vlaamse aandeel in de financiering van de sociale zekerheid de voorbije jaren lichtjes toe tot 64,0%. Daartegenover staat dat ook het aandeel van Vlaanderen in de uitkeringen verder opliep, al bleef dat met 56,6% in 2003 nog ruim beneden het Vlaamse aandeel in de bijdragen.<sup>12</sup>

**Federale begroting.** Het verschil tussen het aandeel van wat Vlaanderen bijdraagt (in de ontvangsten van de federale overheid) en het aandeel van wat het ervoor terugkrijgt (in de uitgaven van de federale overheid) bedraagt 1,52 miljard euro.<sup>13</sup>

**Financiering regio's.** De financiering van de regio's gebeurt in hoofdzaak via de overdracht van een deel van de ontvangsten uit de personenbelasting en de BTW aan de gemeenschappen en van de personenbelasting aan de gewesten. Daarnaast kunnen de gewesten rekenen op de eigen gewestelijke belastingen die recent in het kader van het Lambertmont-akkoord uitgebreid werden. Deze gewestelijke belastingen worden deels federaal geïnd, maar volledig doorgestort op basis van de lokalisatie van de heffing, zodat zij geen stromen impliceren.

De overgedragen middelen worden gedeeltelijk aan de regio's toegewezen op basis van de regionale opbrengst van de personenbelasting en impliceren in die zin geen stromen tussen de regio's. Een belangrijk deel wordt evenwel via andere sleutels verdeeld. Zo wordt de BTW-overdracht aan de gemeenschappen toegewezen op basis van het aantal leerlingen per regio. Daarnaast is er ook een nationale solidariteitstussenkomst tussen de gewesten voorzien. Dat houdt een expliciete transfer in naar het gewest waar de gemiddelde opbrengst van de personenbelasting per inwoner lager ligt dan het nationale gemiddelde. In de mate dat de regionale toewijzing van de federale overdrachten afwijkt van de regionale bijdragen tot de belastingen, houdt de financiering van de regio's volgens de 'juste retour'-benadering transfers in. Volgens de berekeningen van de ABAFIM-studie bereikte de financiële stroom die in de financiering van de gemeenschappen en gewesten vervat ligt in 2003 een grootteorde van **1,3 miljard euro**.

**Staatsschuld.** Deze transfer ontstaat doordat Vlaanderen mee interesten betaalt op schuld die door Franstalig België of ten behoeve van Franstalig België is gemaakt. Uit studies van de K.U.Leuven blijkt dat gedurende de periode 1975-1985 Wallonië voor 60% verantwoordelijk was voor de opbouw van de staatsschuld. Deze periode komt ongeveer overeen met de spectaculaire groei van de schuld. Daarnaast blijkt dat de verbetering van het federale begrotingssaldo in belangrijke mate aan de Vlaamse begrotingsoverschotten te danken is. Dit impliceert dat de last voor de publieke schuld voornamelijk door Vlaanderen gedragen wordt. De K.U.Leuven schatte de transfer via de interesten op de schuld voor 1985 op ongeveer 3,5 miljard euro. Toegepast op de interesten van 2002 en uitgaande van de hypothese dat de gewestelijke bijdragen in de schuld constant zijn gebleven, impliceert dit een transfer van ruim 4,5 miljard euro.

**Interesten op overdrachten uit het verleden.** Op de overdrachten uit het verleden - geld dat Wallonië eigenlijk aan Vlaanderen zou moeten terugbetalen - kunnen interesten aangerekend worden. De Universiteit Antwerpen (UA) raamt de interesten op overdrachten uit het verleden op 1,6 miljard euro.

---

<sup>12</sup> Zie: studie 'Financiële transfers tussen de Belgische gewesten,' onder supervisie van ABAFIM, 22 oktober 2004.

<sup>13</sup> Zie: studie 'Financiële transfers tussen de Belgische gewesten,' onder supervisie van ABAFIM, 22 oktober 2004.



**Autonome overheidsbedrijven (De Post, Belgacom en de NMBS).** Ook via de autonome overheidsbedrijven zijn er nog aanzienlijke geldstromen van Vlaanderen naar Wallonië. Deze overheidsbedrijven zijn verondersteld om communautair neutraal te zijn, maar als we de begrotingen van deze bedrijven onder de loep nemen, dan stellen we vast dat ook daar het deel dat terugvloeit naar Wallonië, aanzienlijk groter (en objectief onverklaarbaar) is dan de bijdrage die Wallonië levert tot de begroting van de overheidsbedrijven. Vooral de tewerkstellingspolitiek speelt hier nogmaals in het nadeel van Vlaanderen, omdat relatief méér Franstaligen in deze overheidsbedrijven worden tewerk gesteld dan verwacht zou kunnen worden op basis van hun bevolkingsaandeel.

**Federale overheidsdiensten.** Hoewel de Vlamingen ongeveer 60% van de bevolking uitmaken in dit land, krijgen zij in de federale overheidsdiensten - de vroegere ministeries - nauwelijks iets meer dan 53% van de betrekkingen toegewezen. In de instellingen van openbaar nut en van sociale zekerheid (RVA, HVW, Kruispuntbank) bezetten de Vlamingen nog minder betrekkingen. Toppunt van al zijn echter de federale wetenschappelijke instellingen (Koninklijke Bibliotheek, KMI) waar de Vlamingen nog niet eens de helft van de banen voor hun rekening mogen nemen: 46,5%. In de autonome overheidsbedrijven en enkele andere instellingen is de situatie met 54,4% van de betrekkingen voor de Vlamingen nog het best. Toch blijft ook dit getal nog ver verwijderd van het aandeel van 60% van de Vlamingen in de Belgische bevolking.

Senator Van Hauthem<sup>14</sup> berekende dat deze banentransfer van Vlaanderen naar Wallonië de Vlamingen 15.000 tot 20.000 jobs kost. Moesten de Vlamingen hun rechtmatige aandeel in de federale overheidsbetrekkingen krijgen, dan zou daarmee in één klap niet minder dan 8,5% tot 11% van de actueel werkzoekende uitkeringsgerechtigde volledige werklozen uit Vlaanderen onmiddellijk aan een baan kunnen worden geholpen.

**Europese structuurfondsen.** Ook via Europa stroomt er jaarlijks geld van Vlaanderen naar Wallonië. Vlaanderen draagt immers niet alleen in veel grotere mate bij tot de Belgische dotatie aan de Europese structuurfondsen, maar Wallonië ontvangt dan ook nog eens een veel groter aandeel van de steun die Europa voor België reserveert. Na de uitbreiding van de EU met tien nieuwe lidstaten zou Wallonië - en met name Henegouwen - een van de enige regio's zijn in Noordwest-Europa die nog van EU-steun<sup>15</sup> kan genieten.

**Verkeersboetefonds.** In 2004 heeft de Belgische staat ongeveer 260 miljoen euro aan verkeersboetes geïnd. De meeropbrengst t.o.v. 2002, ongeveer 43 miljoen euro, wordt verdeeld over de 196 lokale politiezones volgens een bepaalde verdeelsleutel. Dit geld moet gebruikt worden voor gordel-, snelheids- en alcoholcontroles.

Verdeelsleutel:

- 10% wordt forfaitair verdeeld.
- 60% volgens de grootte van de zones.
- 15% volgens het aantal kilometers lokale en gewestwegen in de zones.
- 15% volgens het aantal doden en zwaargewonden in de zones.

Concreet komt het erop neer dat de politiezones in het Vlaams Gewest 57,2% van het geld kregen in 2004. De Brusselse zones kregen 5,4% en de Waalse 37,4%. De som die verdeeld wordt is de meeropbrengst (in vergelijking met 2002). Vlaanderen draagt echter 83% tot dat surplus bij door het feit dat er in dat gewest veel meer onbemande camera's staan (in Vlaanderen staan er 1.200, in Wallonië 30).

---

<sup>14</sup> De federale overheid: een transfermachine voor banen. Joris Van Hauthem. Brussel, juli 2005.

<sup>15</sup> Na de uitbreiding heeft een regio recht op steun uit de Europese structuurfondsen als het BBP per hoofd er minder dan 75% van het gemiddelde BBP per hoofd van de EU-25 bedraagt. Henegouwen is met 74,9% een van de enige regio's in Noordwest-Europa die aan dit criterium voldoet.



De transfer in het verkeersboetefonds bedroeg **11,09 miljoen euro** in 2004.

**Legercompensaties.** Volgens het Vlaamse netwerk van ondernemingen Voka bevoordeelt minister van Defensie Flahaut Wallonië bij de toewijzing van economische compensaties die worden gevraagd bij legeraankopen. Uit regeringsdocumenten blijkt dat in ieder geval te kloppen in het Pandur-dossier.<sup>16</sup> In een nota voor de ministerraad blijkt dat de Oostenrijkse Pandur-constructeur Steyr, samen met de Frans-Waalse firma Thales, de beste offerte heeft ingediend. Steyr en Thales bieden electronica aan voor 22,5 miljoen euro en voor 55,73% van dit bedrag aan compensaties.

In de nota wordt de regionale verdeelsleutel voor de compensaties meegegeven. 'Deze bestellingen worden als volgt verdeeld over de gewesten: 4% à 14% voor het Vlaams Gewest, 0% à 2% voor het Brussels Gewest en 85% à 95% voor het Waals Gewest.' De compensaties moeten zes jaar na de gunning van het contract gerealiseerd zijn.

**Besluit i.v.m. de transfers.** De totale transfer van Vlaanderen aan de Franstaligen bedraagt veel meer dan 12,68 miljard euro per jaar. De Vlamingen verliezen op deze manier meer dan 7% van hun BNP. Dit is een afdracht van meer dan 2.100 euro of 84.714 BEF per Vlaming per jaar, allicht de hoogste afdracht aan een andere gemeenschap, waar ook ter wereld. Het is zeker hoger dan wat West-Duitsers afdragen aan het voormalige Oost-Duitsland.

### 3. Gerommel in Wallonië

Begin 2005 maakte de Franstalige MR-senator Alain Destexhe brandhout van de stelling dat Wallonië Vlaanderen aan het bijbenen is op economisch vlak. In de loop van mei werd Destexhe bijgetreden door drie Franstalige economen. Zij voegden eraan toe dat de transfers Wallonië in slaap wiegen.

**Het rapport Destexhe.** Volgens Destexhe is het economisch verval in Wallonië na 1999 tijdelijk vertraagd en quasi gestabiliseerd ten opzichte van Vlaanderen, maar vergeleken met het Europese gemiddelde - en zeker met meer dynamische regio's - blijft het achteruit gaan.<sup>17</sup>

In 2002 daalde het Waalse BBP per inwoner uitgedrukt in koopkrachtpariteit met 0,7% tot 77% van het EU-15 gemiddelde. Geen enkele regio in het Noord-Westen van Europa scoort slechter. Terwijl Wallonië in 1995 nog op de 52<sup>ste</sup> plaats stond in de rangschikking van 89 Europese regio's is het gewest in 2002 teruggevallen tot 56<sup>ste</sup> plaats. Na Spanje en Ierland heeft nu ook een eerste regio uit het voormalig Oostblok, namelijk Boedapest, Wallonië ingehaald. Destexhe verwacht hetzelfde van Slovenië en Portugal op korte termijn.

Destexhe verwijt de Waalse regering en het IWEPS (het Waals statistisch instituut) de werkelijke situatie te verbloemen door het gebruik van onvolledige, partijdige en zelfs leugenachtige cijfers. Uitspraken over de snelle economische groei in Wallonië - en in Henegouwen in het bijzonder - worden door data van Eurostat weerlegd. Alle beschikbare indicatoren van het Europees statistisch instituut tonen namelijk aan dat Wallonië zijn achterstand niet inhaalt, ondanks de massale en decennialange transfers van Vlaanderen naar Wallonië.

In 1958 lag het Waalse BBP/inwoner nog 15% boven het Vlaamse. Sinds de jaren zestig is de situatie echter omgekeerd en ligt de jaarlijkse economische groei er 0,75% lager dan in Vlaanderen. In 2002 bedroeg het verschil reeds 37% ten voordele van Vlaanderen, althans volgens officiële bronnen. Volgens Destexhe wordt het Waals

<sup>16</sup> *De Tijd*, 2 februari 2005.

<sup>17</sup> Zie: FEC 3(2), april 2005, Wallonië: economische relance?



BBP daarenboven overschat. Gemiddeld bedraagt het aandeel van de non-profit ongeveer 30% in de Europese tewerkstelling, in Wallonië loopt dit op tot bijna 40%. Voor elke Waal actief in de profit sector, werken er maar liefst drie in de non-profit. Geen enkel Europees land scoort slechter inzake deze ratio. Uitgaande van de hypothese dat de productiviteit in de Vlaamse en Waalse publieke sector niet wezenlijk verschillen zou het aandeel van de overheidstewerkstelling in verhouding tot de bevolking in beide gewesten hetzelfde moeten zijn. Volgens de berekeningen van Destexhe is er echter een overtewerkstelling in de Waalse publieke sector (administraties en onderwijs) van ongeveer 40.000 jobs ten opzichte van Vlaanderen. Deze arbeidsplaatsen dragen niet bij tot het BBP, maar zijn een vorm van verdoken werkloosheid. Het reële Waals BBP ligt dan ook ruim 3% lager dan officieel geraamd, waardoor het werkelijke verschil met Vlaanderen tot meer dan 40% oploopt.

Volgens de MR-senator is de inhaalbeweging tegenover Vlaanderen erg onwaarschijnlijk. Tegen het gemiddeld groeiritme van de laatste 10 jaar komt Wallonië in 2025 op 68% van het Vlaams BBP/inwoner. Tegen een jaarlijkse groeivoet van 3,5% of 1% meer dan de Vlaamse zal het nog 20 jaar duren om op 90% van het Vlaams niveau te geraken. Om Vlaanderen tegen 2025 bij te benen is echter een groei van 5% nodig gedurende minstens 15 jaar.

Ook de hoge Waalse werkloosheid is opvallend en wordt meer en meer een structureel probleem. De structurele werkloosheid wordt het best weergegeven door de globale inactiviteitsgraad (de verhouding tussen de werkloze werkzoekende, oudere werklozen en mensen met prepensioenen enerzijds en de actieve bevolking anderzijds). In Vlaanderen schommelt deze ratio rond 10,3%. Afhankelijk van de conjunctuur zakt de inactiviteitsgraad tot ongeveer 9% of stijgt tot 12%. Tijdens een hoogconjunctuur creëert Vlaanderen tot 100.000 jobs. In Wallonië daarentegen is de structurele inactiviteitsgraad de laatste 20 jaar gestegen van 12% tot 18%. Inclusief de verdoken werkloosheid in de overheidssector zelfs tot 20%. Bij een economische heropleving komen er in de Waalse economie tot 20.000 jobs bij.

Inclusief de verdoken werkloosheid bedroeg de Waalse werkloosheid 13,6%<sup>18</sup> in 2003 tegen 8,1% gemiddeld in de EU-15. Meer dan 1 op 2 (53,6%) van de Waalse werklozen zit langdurig zonder werk, het Europese gemiddelde is 41,8%. Terwijl andere landen en regio's erin slagen de werkloosheid te stabiliseren en zelfs de structurele werkloosheid terugdringen, is dit in Wallonië niet het geval.

De lamentabele Waalse economische prestaties zijn bijna volledig toe te schrijven aan de massale werkloosheid. Het echte Waalse probleem is een tewerkstellingsprobleem en vooral in de private sector. Met een globale activiteitsgraad van 55% scoort Wallonië bijzonder slecht. Om het Europese gemiddelde van goed 64% te benaderen, zijn er 195.000 nieuwe jobs nodig in Wallonië. Rekening houdend met de overtewerkstelling in de publieke sector stijgt dit cijfer tot 235.000 bijkomende arbeidsplaatsen in de private sector. Aangezien in Wallonië in de periode 1998-2002 jaarlijks gemiddeld netto 1.700 bedrijven (saldo van faillissementen verminderd met de oprichtingen) verloor, lijkt dit streefdoel verre van haalbaar. Vlaanderen daarentegen slaagt erin een positief saldo met jaarlijks gemiddeld 1.120 nieuwe bedrijven in de beschouwde periode te realiseren.

De Waalse werkloosheid is voornamelijk structureel en dus weinig conjunctuurgevoelig. Terwijl de werkloosheid overal stijgt tijdens een laagconjunctuur, stijgt de tewerkstelling veel sneller in Vlaanderen bij een economische heropleving. Destexhe ziet hierin het bewijs dat het werkloosheidssysteem goed functioneert als een verzekering tegen jobverlies in Vlaanderen, maar meer en meer als een mechanisme van openbare bijstand in Wallonië.

---

<sup>18</sup> Dit cijfer is afkomstig van het Internationaal Arbeidsbureau (IAB) en het houdt geen rekening met werklozen die niet actief op zoek zijn naar werk. Ter vergelijking: het RVA-cijfer (dat wél rekening houdt met de werklozen die niet actief op zoek zijn naar werk) voor Wallonië in 2003 is 16,4%.



De Franstalige MR-senator vindt tenslotte dat de Waalse deelstaat zijn burgers niet langer mag misleiden door de werkelijke economische situatie te verbloemen. Dit kan door de oprichting van volledig onafhankelijke wetenschappelijke statistische centra die moeten zorgen voor betrouwbare data over de economische evoluties.

**Drie Franstalige economen.** Volgens de drie Franstalige economen Michel Mignolet, Pierre Pestieau en Henri Capron draagt Wallonië slechts 26,7% bij tot het Belgische BNP, terwijl Vlaanderen goed is voor 60,6%. Het zwakke Waalse BNP wordt echter grotendeels gecompenseerd door het mechanisme van de transfers vanuit Vlaanderen, wat resulteert in een bestedingsniveau dat hoger ligt dan het Europese gemiddelde.<sup>19</sup>

Volgens Michel Mignolet van de universiteit van Namen groeit de Waalse economie al een halve eeuw trager dan de Vlaamse. Een ander onrustbarend element is volgens Mignolet het bruto rendement op privé-kapitaal, dat in Wallonië veel lager ligt (14,6%) dan in Vlaanderen (17,5%). Dat wijst op een eerder zwakke efficiëntie van de productie, deels te wijten aan de minder gunstige ligging van de Waalse regio, maar deels ook aan minder performante productiemethoden.

Volgens de drie Franstalige economen wiegt de financiële stroom van Vlaanderen naar Wallonië het economische leven in het zuidelijke landsgedeelte in slaap. Ze waarschuwen dat de transfers tussen de regio's perverse effecten hebben omdat ze het bewustzijn ondermijnen dat er economische problemen bestaan in Wallonië.

Door de transfers voelen de Walen bijvoorbeeld niet dat de return op de investeringen in de scheepslift van Strépy-Thieu vele malen kleiner is dan de investeringen in Zeebrugge. Ze moeten de gevolgen van hun ondoelmatige beleidskeuzes niet dragen en bijgevolg zien ze er ook de belangrijkheid niet van. Volgens de professoren moet de Waalse regering vanaf nu voorrang geven aan productieve overheidsinvesteringen en minder besteden aan administratieve uitgaven.

Een ander gevolg van het feit dat de Waalse bevolking zich niet bewust wordt van de economische problemen van haar regio is dat ze niet investeert in nieuwe ondernemingen.

Zowel Henri Capron van de universiteit van Brussel als de Luikse econoom Pierre Pestieau vinden dat het onderwijs van de Franse Gemeenschap inefficiënt is. Het is het duurste onderwijs van Europa, maar volgens OESO-studies staan daar bitter weinig resultaten tegenover.

Pestieau preciseert dat bij een eventuele splitsing van België het niveau van de uitkeringen van de sociale zekerheid in Wallonië zou dalen met 20%. Hij riep de Waalse politici op om de problemen eindelijk aan te pakken in plaats van zich voortdurend te verschuilen achter de “betwistbare methodologie” als er weer eens een internationaal rapport ongunstig uitvalt voor Wallonië.

Om de Waalse economie te stimuleren is Mignolet voorstander van loonmatiging. De brutosalarissen in de industriële sector liggen in Wallonië weliswaar al 4% lager dan in Vlaanderen, maar dat verschil moet volgens de professor nog groter worden. Regionale loononderhandelingen als alternatief voor het huidige nationale loonakkoord mogen volgens Mignolet niet langer uitgesloten worden.<sup>20</sup>

**Marshallplan.** Begin september kwamen Elio Di Rupo en Jean-Claude Van Cauwenberghe met een Marshallplan voor Wallonië op de proppen. Met dit plan zou Wallonië het geweer totaal van schouder veranderen en meer belang hechten aan het privé-initiatief. Analyses van het plan hebben echter uitgewezen dat 92% van de middelen

---

<sup>19</sup> *De Morgen*, 20 mei 2005.

<sup>20</sup> *De Tijd*, 19 mei 2005.



besteed wordt aan nieuwe subsidies. Slechts 8% zou gaan naar lastenverminderingen. Oude wijn in nieuwe zakken dus.

Ook oud-minister van begroting Herman Van Rompuy relateert de slaagkansen van het Marshallplan:<sup>21</sup> “De investeringen in het Marshallplan slorpen 0,5% van het Waalse BRP op. Ook de investeringen in de Vlaamse begroting zijn goed voor ongeveer 0,5% van het BRP. Als aan beide zijden van de taalgrens even efficiënt geïnvesteerd wordt, is er van een Waalse inhaalbeweging geen sprake.”

**Ontslag Van Cau en een stroom schandalen.** Een minister-president die moet opstappen, drie schepenen die hun bevoegdheden verliezen, een ex-schepen en een gewezen senator die in beschuldiging zijn gesteld en een voormalige schepen in de cel. Dat is kort samengevat de PS-fraude bij de sociale huisvestingmaatschappij La Carolorégienne. En dat is nog maar het topje van de ijsberg, want niet alleen in Charleroi wordt er grote sier gemaakt op kosten van de belastingbetaler. Dat is ook het geval in Tubeke, Ottignies, La Calamine, Saint-Ghislain, Bergen, Binche, Tamines, Borgworm, Luik, Spa en La Louvière. Wallonië blijft kreunen onder een stroom van schandalen.

**Besluit.** Begin 2005 maakte de Franstalige MR-senator Alain Destexhe brandhout van de stelling dat Wallonië Vlaanderen aan het bijbenen is op economisch vlak. In de loop van mei werd Destexhe bijgetreden door drie Franstalige economen. Zij voegden eraan toe dat de transfers Wallonië in slaap wiegen. Eind augustus gaf ook de MR, na aanvankelijke kritiek, haar liberale senator gelijk. De PS was zeer gevoelig voor de kritiek, vooral voor die van de drie professoren economie. Daarom kwamen Elio Di Rupo en Jean-Claude Van Cauwenberghe begin september met een Marshallplan voor Wallonië op de proppen. Economische experts zeggen over dit plan dat het niets anders is dan oude wijn in nieuwe zakken. Nauwelijks enkele weken later moest Van Cau terugreden als minister-president van het Waals Gewest omwille van gesjoemel met het geld van een sociale huisvestingsmaatschappij in Charleroi. Di Rupo zelf volgde Van Cau op als minister-president. Hij cumuleert nu het voorzitterschap van de PS met de functie van Waals minister-president. Sindsdien barstte de corruptie-etterbuil volledig open en blijft Wallonië kreunen onder een niet-aflatende stroom schandalen. Kortom, de massale en decennialange transfers vanuit Vlaanderen hebben Wallonië nog geen millimeter vooruit geholpen. Integendeel.

#### 4. Hoge Belgische staatsschuld

Binnen Europa is België, samen met Italië, het enige land dat in minder dan 20 jaar, namelijk van 1975 tot 1993, een gigantische schuldenberg heeft opgebouwd.<sup>22</sup> Hierdoor kreeg België de twijfelachtige eer binnen de EU de grootste schuldratio ten opzichte van het Bruto Binnenlands Product te hebben. De olieschokken in de jaren '70, met sterke prijsstijgingen als gevolg, leidden in de meeste landen tot een verslechtering van de schuldgraad. In België echter liep de situatie volledig uit de hand en dat heeft een politieke reden. Met name de Belgische wafelijzerpolitiek en het Waals-Belgisch economisch beleid zijn hiervoor verantwoordelijk.

Door over te schakelen naar nieuwe industrie en een diensteneconomie kon Vlaanderen het tij grotendeels keren. Wallonië bleef echter vasthouden aan zijn verouderde industrie en ook de overgang naar een diensteneconomie werd volledig verkeerd aangepakt. Terwijl in Vlaanderen de privé-sector de basis vormde van de economie, steunde Wallonië vooral op de uitbreiding van de openbare sector, met de nadruk op onderwijs en gezondheidszorg.

<sup>21</sup> *De Tijd*, 15 oktober 2005.

<sup>22</sup> In 1975 bedroeg de totale schuld 12,06 miljard euro of 61,4% van het toenmalige BBP. In 1993 was dit bedrag opgelopen tot 248,24 miljard euro of 135,1% van het BBP.



Het nefaste Waalse-Belgische beleid leidde ertoe dat de openbare schuld voortdurend toenam. Begin de jaren '80 groeide de schuld nominaal bijna dubbel zo snel als het BBP. De interesten werden zo hoog dat opnieuw geleend moest worden om ze te kunnen betalen, wat leidde tot een nog grotere schuld. De fameuze rentesneeuwbal was geboren. In 1993 werd een triest record bereikt: de schuldratio was opgelopen tot 135,1% van het BBP. Sindsdien werd onder druk van Europa de schuldgraad gestaag afgebouwd.

Op het einde van 2004 bedroeg de schuldgraad 95,5% van het BBP. Naar alle waarschijnlijkheid zal hij op het einde van 2005 tussen 96,4% en 96,9% van het BBP liggen.

Wallonië is grotendeels verantwoordelijk voor de gigantische Belgische staatsschuld. Prof. Paul Van Rompuy<sup>23</sup> berekende dat in de periode 1975-1985 (de periode waarin de overheidsschuld het sterkst steeg) Vlaanderen voor 30%, Wallonië voor 60% en Brussel voor 10% verantwoordelijk was voor de overheidsschuld. Voor recentere jaren zijn dergelijke cijfers jammer genoeg niet beschikbaar. Uitgaande van het principe 'de schuldenaar betaalt' zou Wallonië dus het grootste deel van de (interesten op) de staatsschuld voor zijn rekening moeten nemen. Zoals hierboven reeds besproken onder punt '1.2. Transfers' blijkt dit momenteel echter niet het geval te zijn.

Een eerste voorwaarde om de schuld te verminderen is het genereren van een primair overschot op de begroting. In het jaar 2000 bedroeg het primair overschot, volgens een raming van de regering, 6,9% van het BBP, terwijl de rentelasten 7% van het BBP bedroegen. Omdat de rentelasten en het primair overschot quasi in evenwicht waren, werd dat jaar een globaal begrotingsevenwicht bereikt nadat decennialang een tekort werd opgetekend. Nadien was er officieel steeds een evenwicht, hoewel de begroting structureel nooit echt in balans was. In 2005 was er bijvoorbeeld een structureel tekort van 1% van het BBP.

Studies van Van Rompuy en De Grauwe<sup>24</sup> tonen duidelijk aan dat gedurende de periode 1975 tot 1985, toen de fundamenteën voor de staatsschuld gelegd werden, het grootste deel van het Belgisch primair overschot gerealiseerd werd door Vlaanderen. Ook Brussel droeg zijn steentje bij. Wallonië daarentegen had over de hele periode een primair tekort. De volledige last werd in deze periode met andere woorden volledig door Vlaanderen en in mindere mate ook door Brussel gedragen. Wallonië droeg geen frank bij in de last van de schuld. Integendeel, door zijn negatieve bijdrage tot de overheidsschuld genereerde het Waals Gewest bovendien nog extra schuld.

## 5. Centraal Belgisch arbeidsmarktbeleid

De jongste maanden laaide, onder meer ten gevolge van het sociale overleg tussen vakbonden en werkgevers, de discussie over de rol van de loonkosten voor het jobcreatieproces en de concurrentiekracht van bedrijven opnieuw hoog op. De sociale partners kwamen recent tot de conclusie dat de lonen in België in 2005-2006 met **4,5%** mogen stijgen. Van deze '**loonnorm**' kan worden afgeweken door sectoren die het moeilijk hebben en sterk onderhevig zijn aan internationale concurrentie, doch in de praktijk zal er, zo valt uit het verleden te leren, wellicht een reële loonstijging plaatsvinden in de meeste sectoren in België de komende twee jaar.

---

<sup>23</sup> Van Rompuy, P., & Bilsen, V. (1988). 10 jaar financiële stromen tussen de gewesten in België. In: *Leuvense economische berichten*, 45.

<sup>24</sup> Van Rompuy, P., & De Grauwe, P. (1991). Denkoefeningen over de regionalisering van de Belgische overheidsschuld. In: *Leuvense economische berichten*, 60.



Het vooropstellen van een centrale Belgische loonnorm<sup>25</sup> mist in grote mate de economische realiteit dat de ondernemingswereld een heterogeen geheel uitmaakt, niet in het minst door regionale en sectorale verschillen. De grote regionale verschillen inzake werkloosheid bijvoorbeeld (Vlaanderen circa 8%, Wallonië circa 18%) suggereren het bestaan van stevige verschillen tussen de regionale arbeidsmarkten. Sectorale kenmerken en verschillen in de toepassing van het institutioneel kader spelen daarbij een rol.

Een studie in het voorjaar van 2005 in opdracht van VKW-Metena<sup>26</sup> bracht een analyse van de relatie tussen loonkosten en jobcreatie op regionaal en sectoraal niveau in België. De resultaten tonen aan dat de effecten van de loonkosten op het jobcreatie-proces sterk kunnen verschillen afhankelijk van regio en sector. De vraag naar arbeid in Vlaanderen reageert veel sterker op wijzigingen in de loonkosten dan in Wallonië. Een vermindering van 10% in de loonkosten, doet de vraag naar arbeid in Vlaanderen gemiddeld toenemen met 13%, in Wallonië met 6%. Een dergelijke verlaging van de loonkosten kan potentieel meer dan 190.000 jobs in Vlaanderen scheppen, 33.000 in Wallonië.

Dat de arbeidsmarkten van Vlaanderen en Wallonië sterk verschillen blijkt eveneens uit de jeugdwerkloosheid. Terwijl in Vlaanderen 7,6% van de schoolverlaters na 1 jaar nog geen werk heeft en nog geen werkervaring heeft opgedaan, is dat in Wallonië 29,3%.

De mentaliteitsverschillen tussen Vlamingen en Walen zorgen er dan weer voor dat de controle van werklozen anders georganiseerd wordt. Er zijn sterke indicaties dat er in Wallonië veel minder streng gecontroleerd wordt dan in Vlaanderen. Zo ging in de eerste zes maanden van 2005 63% van de Belgische RVA-sancties naar Vlaamse werklozen. Slechts 24% van de sancties ging naar Waalse werklozen, hoewel Wallonië een aandeel heeft van 33% in de totale Belgische bevolking en een nog veel groter aandeel in de Belgische werkloosheidsstatistieken.

De belangrijkste boodschap is dat de heterogeniteit die bestaat tussen regio's, sectoren en bedrijven een algemeen arbeidsmarktbeleid in vraag stelt, zoals bijvoorbeeld het vooropstellen van een algemene loonnorm en akkoorden op vlak van vakantie en overuren. Wellicht is het efficiënter om onderhandelingen op regionaal en sectoraal niveau door te voeren, zodat er expliciet rekening kan gehouden worden met de specifieke economische kenmerken van de regio's en sectoren in kwestie.

---

<sup>25</sup> Niet alleen de centrale loonnorm, maar ook de eenvormige RSZ-bijdragen houden geen rekening met de heterogene ondernemingswereld.

<sup>26</sup> Zie: Konings, J. (2005). *Loonkosten en jobcreatie: regionale en sectorale verschillen*. Wilrijk: VKW-Metena.



**6. Besluit.** De invloed van Vlaanderen in het fiscale beleid van België is onvoldoende omwille van de Waalse PS en de met haar ideologisch verbonden vakbonden. In tegenstelling tot Vlaanderen wil de PS niet dat het fiscale beleid in België wordt aangepast aan een **micro-economisch aanbodbeleid** (zijnde een beleid dat van onderuit wordt gestuurd en dat alle ruimte laat aan mensen en ondernemingen om zich te ontplooiën) dat in Europa snel aan belang wint. De Waalse Parti Socialiste wil dit niet omdat de overheid in een dergelijk scenario genoodzaakt zal zijn om te saneren en te besparen. En dit betekent dat de PS haar kiezers niet langer zal kunnen paaien met allerlei (voor de Vlaamse belastingbetaler) dure gunsten. Voor de welvaart van de Vlaamse bevolking is de evolutie naar een micro-economisch aanbodbeleid echter van groot belang. Daarom is het noodzakelijk dat Vlaanderen de volledige bevoegdheid krijgt om een eigen fiscaal beleid te voeren.

Voor de personen- en vennootschapsbelastingen speelden in het verleden een belangrijke rol binnen het macro-economisch stabilisatiebeleid dat door Europese staten zoals België gevoerd werd. Thans neemt hun belang toe als instrumenten van een micro-economisch aanbodbeleid. Omwille van voornoemde redenen is het dan ook nuttig dat Vlaanderen zo snel mogelijk over deze beleidsinstrumenten kan beschikken.

Volledige fiscale autonomie - met als gevolg het verdwijnen van de geldstroom uit Vlaanderen - zal uiteindelijk ook voor Wallonië een goede zaak zijn. De Franstalige MR-senator Alain Destexhe zegt dat de transfers, zowel vanuit Vlaanderen als vanuit Europa, geen stimulans zijn voor Wallonië. En volgens de drie Franstalige economen Mignolet, Pestieau en Capron wiegt de financiële stroom van Vlaanderen naar Wallonië het economische leven in het zuidelijke landsgedeelte in slaap. Ze waarschuwen dat de transfers tussen de regio's perverse effecten hebben omdat ze het bewustzijn ondermijnen dat er economische problemen bestaan in Wallonië.

Totale fiscale autonomie impliceert ook een volledige verdeling van de overheidsschuld tussen Vlaanderen en Wallonië, omdat de federale overheid in een dergelijk scenario niet langer over de middelen beschikt om de rentelasten te blijven betalen. Bij onderhandelingen over de verdeling van de Belgische overheidsschuld moet er rekening mee worden gehouden dat het grootste deel van die schuld door of ten behoeve van Wallonië is gemaakt.

Tot slot is het belangrijk op te merken dat een eenvormig Belgisch beleid geen rekening houdt met de heterogeniteit die bestaat tussen regio's, sectoren en bedrijven. Daarom is een algemeen arbeidsmarktbeleid, zoals het instellen van een algemene Belgische loonnorm, niet efficiënt. Het is verstandiger om loononderhandelingen op regionaal en sectoraal niveau te voeren, zodat er expliciet rekening gehouden kan worden met de specifieke economische kenmerken van de regio's en sectoren in kwestie.



## B. DE VISIE VAN HET VLAAMS BELANG.

### 1. Beginselen van het Vlaams Belang

**Vlaamse onafhankelijkheid.** *“De partij strijdt voor een onafhankelijk Vlaanderen. Dit betekent dat het einddoel de ontbinding is van de Belgische staatsstructuur en de stichting van een onafhankelijke Vlaamse staat. Deze zal zijn soevereiniteit uitoefenen ten minste binnen de perken van de huidige Belgische taalgrens en zal, met een bijzonder taalstatuut, Brussel als hoofdstad hebben.”*

**Europa.** *“De samenwerking van de Europese volkeren in een beschavings- en cultuurgemeenschap vormt een historische kans voor vrede, stabiliteit en welvaart. De partij is evenwel erg terughoudend en kritisch ten opzichte van de Europese Unie met haar bureaucratie en haar bemoeizucht op domeinen waar de soevereiniteit van het volk zou moeten primeren.”*

**Subsidiariteit en een politiek in het algemeen belang.** *“De samenleving moet worden ingericht met respect voor het subsidiariteitsbeginsel. Wat door een lager niveau efficiënter kan tot stand gebracht worden, mag niet aan een ver van de mens staande, naamloze autoriteit toevertrouwd worden.*

*De overheid en het politiek bestuur treden dus in principe sober en terughoudend op. Hiervan vloeit voort dat de partij bijvoorbeeld steeds zal opkomen voor de laagst mogelijke fiscale druk en tegen verkwisting.”*

**Solidariteit.** *“Een menswaardige gemeenschap bestaat niet uit geïsoleerde individuen. De vrije mens is immers verankerd in de wezenskenmerken van zijn volk en van zijn cultuur. Solidariteit is de wisselwerking tussen de mens en die kleinere en grotere gemeenschappen waartoe hij behoort.*

*De volksgemeenschap van burgers, die voldoende verbondenheid hebben met elkaar, op grond van culturele identiteit of op grond van een gemeenschappelijke geschiedenis en beschaving, is ter aanvulling van het gezin en de omgeving, een sterke grondslag voor solidariteit met zwakkeren in het algemeen, de gehandicapten en de zieken in het bijzonder.”*

### 2. Vlaamse onafhankelijkheid

Het Vlaams Belang strijdt voor een onafhankelijk Vlaanderen. Het einddoel is de ontbinding van de Belgische staatsstructuur en de stichting van een onafhankelijke Vlaamse staat. De partij vindt dat de zware fiscale druk in België (de derde hoogste van alle OESO-landen) er vooral is ten bate van het PS-cliëntelisme (i.e. het kopen van stemmen) in Wallonië en dat de lasten ervan vooral worden gedragen door de Vlamingen. Rekening houdend met de sterk uiteenlopende visie op economische ontwikkeling, ondernemen en fiscaliteit tussen de twee grote Belgische gewesten is het dan ook niet verwonderlijk dat het Vlaams Belang, in afwachting van de onafhankelijke Vlaamse staat, een totale fiscale autonomie voor Vlaanderen bepleit.

### 3. Fiscale autonomie

In afwachting van de Vlaamse onafhankelijkheid streeft het Vlaams Belang naar volledige fiscale autonomie voor Vlaanderen. Ten eerste geeft fiscale autonomie de mogelijkheid om een beleid te voeren dat dicht bij het volk staat. En hoe dicht het beleid bij het volk staat, hoe democratischer het door het volk ervaren wordt.

Ten tweede is de mate van socio-culturele samenhang bepalend voor de marge van fiscale differentiatie. Hoe kleiner de graad van socio-culturele samenhang, hoe meer ruimte er bestaat voor fiscale differentiatie. De graad



van socio-culturele samenhang kan gemeten worden aan onder meer de mate waarin visies op het overheidsbeleid in de verschillende regio's gelijk lopen en de mate waarin er een natiegevoel heerst over de regio's heen<sup>27</sup>.

Ten derde zijn er heel wat voordelen verbonden aan fiscale differentiatie of fiscale concurrentie: het creëert een neerwaartse druk op de belastingtarieven. De potentiële emigratie en mobiliteit van personen en vennootschappen en de drang van overheden om deze productieve (belastbare) subjecten te houden, zorgt ervoor dat de overheid de belastingen zo laag mogelijk houdt. Gezien de torenhoge fiscale druk in België (na Zweden en Denemarken de derde hoogste van alle OESO-landen) zou een beetje fiscale concurrentie tussen Vlaanderen en Wallonië - met als gevolg een neerwaartse druk op de belastingen - positieve effecten hebben.

Er zijn slechts weinig staten in Europa waar er een dergelijk groot socio-cultureel verschil tussen twee regio's bestaat als tussen de Vlaamse en de Waalse regio in België. Dat de voorkeuren inzake overheidsoptreden in deze twee regio's totaal verschillend zijn, hoeft geen betoog meer. In dit land kan men iedere dag opnieuw vaststellen dat alles communautair is: de visie op het jeugdsanctierecht, de visie op verkeersveiligheid (cf. flitspalen), de visie op ondernemen, de visie op de rol van de overheid en ook de visie op belastingen en fiscaliteit. Een natiegevoel over de regio's heen heerst er in België al helemaal niet.

Fiscale autonomie geeft een instrument in handen om de fiscale en parafiscale druk op bedrijven te verlichten. Volledige fiscale autonomie voor de regio's veronderstelt ook dat de Belgische staatsschuld gesplitst wordt aangezien volledige fiscale autonomie impliceert dat de federale overheid niet meer over de middelen beschikt om de interesten op die staatsschuld te betalen. Fiscale autonomie heeft ook tot gevolg dat de geldstroom naar Wallonië vanzelf verdwijnt.

Volledige fiscale autonomie veronderstelt tevens dat alle belastingen en bijdragen door Vlaanderen worden bepaald en geïnd. Fiscaliteit vervult immers voor de overheid de functie van inkomstenbron zonder dewelke de overheid - ook de Vlaamse - niet in staat is om haar bevoegdheden op een correcte manier uit voeren. Fiscaliteit is het socio-economische beleidsinstrument bij uitstek.

De bepaling van de tarieven en de inning van volgende belastingen moeten binnen afzienbare tijd een volledige Vlaamse bevoegdheid worden. Het gaat om:

- de vennootschapsbelasting;
- de personenbelasting;
- de belasting over de Toegevoegde Waarde (BTW);
- de douanerechten;
- de accijnzen;

Bijgevolg moeten alle federale diensten en instellingen die met de inning van belastingen en bijdragen te maken hebben geregionaliseerd worden.

---

<sup>27</sup> Zie: Vanderveeren, C., & Vuchelen, J. (1998). *Een Vlaamse fiscaliteit binnen een economische en monetaire unie*. Antwerpen: Intersentia Rechtswetenschappen.



#### 4. Verdeling Belgische staatsschuld tussen Vlaanderen en Wallonië

Totale fiscale autonomie impliceert ook een volledige verdeling van de overheidsschuld tussen Vlaanderen en Wallonië, omdat de federale overheid in een dergelijk scenario niet langer over de middelen beschikt om de rentelasten te blijven betalen. Bij onderhandelingen over de verdeling van de Belgische overheidsschuld moet er rekening mee worden gehouden dat het grootste deel van die schuld door of ten behoeve van Wallonië is gemaakt.

Indien de oorsprong van de Belgische overheidsschuld als verdeelsleutel wordt toegepast, dan wordt Wallonië geconfronteerd met een bijzonder pijnlijke situatie. De schuldgraad zou onmiddellijk opklimmen tot 232,55% van het Bruto Regionaal Product. Voor Vlaanderen (inclusief Brussel) komt de schuldgraad dan op 51,68% van het BRP. Dit scenario zou een erg zware last leggen op de Waalse bevolking. De schuld per hoofd zou er 49.047,70 euro bedragen. Vlaanderen zou echter meteen voldoen aan de 60%-schuldnorm van het verdrag van Maastricht.

Het criterium om de federale schuld over deelgebieden te verdelen op basis van de grootte van het grondgebied is ingegeven door het feit dat heel wat kosten in overheidsbegrotingen afhankelijk zijn van de grootte van het territorium. Het is duidelijk dat ook deze sleutel erg nadelig is voor Wallonië. Alhoewel deze sleutel het voordeel heeft ondubbelzinnig en eenvoudig te zijn, houdt hij geen rekening met belangrijke parameters als economische activiteit en bevolking.

Omtrent het idee om de schuld te verdelen op basis van bevolkingscijfers bestaat meer consensus. Deze eenvoudige en rechtvaardige verdeelsleutel kent veel voorstanders. Er zijn ook historische voorbeelden van overheidsschulden die op basis van dit criterium werden verdeeld. De Tsjecho-Slowaakse schuld bijvoorbeeld werd verdeeld tussen Tsjechië en Slowakije volgens een 2 tegen 1 verhouding, gebaseerd op hun respectievelijke bevolkingsaandeel.

Het is eveneens mogelijk om de schuld op te delen volgens het Bruto Regionaal (of Nationaal) Product. Deze sleutel is, net zoals het criterium van de bevolkingscijfers, gebaseerd op het draagkrachtbeginsel. Het BRP zal immers bepalend zijn als indicator voor toekomstige belastingheffing om de schuld af te betalen en dus (duurzaam) af te bouwen. Het is belangrijk om op te merken dat in dit scenario de schuld per Vlaams hoofd (29.532,98 euro) hoger is dan de schuld per Waals hoofd (20.436,54 euro). Dit scenario is met andere woorden vrij nadelig voor Vlaanderen.

In de onderstaande tabellen worden de verschillende mogelijkheden voor de verdeling van de Belgische overheidsschuld tussen Vlaanderen (inclusief Brussel) en Wallonië op een rijtje gezet. Er wordt gebruik gemaakt van de macro-economische gegevens van het jaar 2005.

Tabel: splitsingsscenario's voor de Belgische overheidsschuld volgens verschillende verdeelsleutels.  
(in %) schuld / BRP

Sleutel	Vlaanderen (+ Brussel)		Wallonië	
	Verdeling	Schuld / BRP	Verdeling	Schuld / BRP
Oorsprong	40,0	51,68	60,0	232,55
Oppervlakte	44,8	57,9	55,2	213,9
Bevolking	67,5	87,2	32,5	126,0
BRP	75,0	96,9	25,0	96,9

Bron: eigen berekeningen op basis van cijfermateriaal van Prof. Van Rompuy, federale overheid, Vlaamse Gemeenschap.



Tabel: splitsingscenario's voor de Belgische overheidsschuld volgens verschillende verdeelsleutels.  
(in euro) schuld / capita

Sleutel	Vlaanderen (+ Brussel)		Wallonië	
	Verdeling	Schuld / capita	Verdeling	Schuld / capita
Oorsprong	40,0	€ 15.750,92	60,0	€ 49.047,70
Oppervlakte	44,8	€ 17.640,99	55,2	€ 45.123,97
Bevolking	67,5	€ 26.573,00	32,5	€ 26.573,00
BRP	75,0	€ 29.532,98	25,0	€ 20.436,54

Bron: eigen berekeningen op basis van cijfermateriaal van Prof. Van Rompuy, federale overheid, Vlaamse Gemeenschap.

Iedere verdeelsleutel heeft natuurlijk zijn voor- en tegenstanders. Als men het oorsprongprincipe gebruikt zal vooral Vlaanderen er wel bij varen. Indien men de schuld verdeelt volgens de draagkracht, heeft Wallonië er profijt bij.

Ongeacht wat de uiteindelijke uitkomst van onderhandelingen over de staatsschuld wordt, moet het Vlaamse uitgangspunt van onderhandelingen het oorsprongprincipe zijn. Iedere afwijking van dit principe, moet als een tegemoetkoming van Vlaanderen aan Wallonië worden gezien.

## 5. Splitsing FOD Financiën

Het departement Algemene Zaken en Financiën (AZF) van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap moet een autonoom en volwaardig ministerie worden. Het moet uitgebouwd worden tot een volwaardig Vlaams ministerie van Financiën dat alle belastingen int van de inwoners van het Vlaams Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Om te beginnen moet het beheer van het kadaster worden geregionaliseerd. Dat kadaster is nu nog in handen van de Administratie van het Kadaster, de Registratie en Domeinen (AKRED), een van de fiscale administraties van het Federale Ministerie van Financiën.

Na de regionalisatie van het kadaster, kan ook de invordering van de registratie- en successierechten worden overgeheveld naar het Vlaams ministerie van Financiën.

De 18.361 Vlaamse ambtenaren die nu tewerkgesteld zijn in de FOD Financiën moeten - parallel met de overheveling van bevoegdheden en opdrachten - verhuizen naar het Vlaamse ministerie van Financiën.

**Uitbouw van een Vlaams Rekenhof.** De Nederlandstalige kamer van het Rekenhof moet omgevormd worden tot een Vlaams Rekenhof dat onder de controle komt te staan van het Vlaams Parlement.

**Uitbouw van een Vlaamse inspectie van Financiën.** De federale inspectie van Financiën moet binnen afzienbare tijd volledig geregionaliseerd worden.



## 6. Splitsing sociale zekerheid

Een splitsing van de sociale zekerheid geeft zowel Vlaanderen als Wallonië de mogelijkheid om eigen klemtonen te leggen in de deelsectoren van de SZ en een efficiënter SZ-beleid met samenhangende bevoegdheidspakketten tot stand te brengen. Een gesplitste sociale zekerheid zal zowel Vlaanderen als Wallonië responsabiliseren tot een zuinig en beter SZ-beleid en de huidige geldstroom van Vlaanderen naar Wallonië in de sociale zekerheid doen verdwijnen.

De transfer van Vlaanderen naar Wallonië in de sociale zekerheid bedraagt 2,10 miljard euro of 84,71 miljard BEF. Dat geld kan Vlaanderen gebruiken voor een verlaging van de werknemers- en werkgeversbijdragen, voor een verhoging van de pensioenen en voor een gezinsbeleid (verhoging van de kinderbijslag en het invoeren van een opvoedersloon).

Aangezien de FOD Sociale Zekerheid de RSZ-bijdragen van werknemers en werkgevers int, dient dit ministerie gesplitst te worden teneinde Vlaanderen de volledige beschikking te geven over deze financiële middelen.

Ook alle diensten van Sociale Zekerheid moeten gesplitst worden:

- Dienst voor Overzeese Sociale Zekerheid;
- Fonds voor Arbeidsongevallen;
- Fonds voor Beroepsziekten;
- Hulp- en Voorzorgskas voor Zeevarenden;
- Hulpkas voor Werkloosheidsuitkeringen;
- Hulpkas voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering;
- Pool van de Zeelieden ter Koopvaardij;
- Rijksdienst voor Kinderbijslag voor Werknemers;
- Rijksdienst voor Sociale Zekerheid;
- Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke Overheidsdiensten;
- Rijksdienst voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen;
- Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering;
- Rijksdienst voor Jaarlijkse vakantie;
- Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening:  
na de splitsing zou deze dienst best worden gefusioneerd met de VDAB (Vlaamse Dienst voor Arbeidsvoorziening);
- Rijksdienst voor Pensioenen;
- Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid;
- Federaal Kenniscentrum voor de gezondheidszorg.

## 7. Splitsing federale economische instellingen

In afwachting van de volledige Vlaamse onafhankelijkheid en de stichting van de Vlaamse staat, moeten alle federale economische instellingen gesplitst worden.



### **Splitsing van de Federale Overheidsdiensten.**

- Splitsing FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie;
- Splitsing FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg;
- Splitsing FOD Mobiliteit en Vervoer;
- Splitsing FOD Informatie- en communicatietechnologie;
- Splitsing POD Wetenschapsbeleid;
- Splitsing POD Consumentenzaken.

### **Splitsing van andere instellingen.**

- Regie der Gebouwen;
- Commissie voor het Bank-, Financier- en Verzekeringswezen;
- Controledienst voor de Ziekenfondsen en de Landsbonden van Ziekenfondsen;
- Federaal Agentschap voor Nucleaire Controle;
- Centrale Raad voor het Bedrijfsleven;
- Nationale Arbeidsraad;
- Nationale Bank van België;
- Hoge Raad voor de Zelfstandigen en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen;
- Federaal Planbureau;
- Nationale Delcrederedienst.

Het Federale Agentschap voor de Buitenlandse Handel moet afgeschaft worden. Dit werk moet volledig overgenomen worden door het Vlaams Agentschap voor Internationaal Ondernemen (*Flanders Investment & Trade*).

De uitbouw van een eigen Vlaamse fiscale administratie biedt de gelegenheid om te breken met de Latijnse traditie van mammoet administraties. Dit biedt tevens de mogelijkheid om te breken met de traditie van dienstbetoon, politieke inmenging, gepolitiseerde ministeries en politiek gekleurde aanwervingen. We moeten evolueren naar kleine beleidsvoorbereidende ministeries met uitvoerende agentschappen. Dit zal leiden tot een overzichtelijke structuur, meer verantwoordelijkheid en een politiek onafhankelijke administratie.

Goed bestuur is trouwens een competitief voordeel. Landen met een betrouwbare overheid presteren economisch beter. De kwaliteit van openbare instellingen is immers in toenemende mate een factor voor bedrijven om vestiging en investering te overwegen. Het is zorgwekkend dat België naar internationale standaarden zwak scoort qua overheidsprestatie en qua vertrouwen van de burgers. Werk maken van een goed en efficiënt bestuur is cruciaal.

## **8. Vlaamse verankering van strategische sectoren**

Op 9 augustus 2005 maakte de Franse nutsgroep Suez bekend dat het een uitkoopbod deed op alle aandelen van de Belgische elektriciteitsproducent Electrabel die het nog niet bezat. Ondertussen is het bod gelukt en is Suez voor 100% eigenaar van Electrabel. Meer dan drie kwart van de Belgische energievoorziening is in Franse handen.

Terwijl onze regering het belang niet lijkt in te zien van een Vlaamse verankering in strategische sectoren, beschermt de Franse regering in Parijs tien bedrijfstakken tegen ongewenste buitenlandse overnames. Ze paste de



monetaire en financiële regelgeving aan om de mogelijkheid te hebben de controle te behouden over deze bedrijfstakken.

Het Vlaams Belang vindt dat strategische sectoren onder Vlaamse controle moeten blijven. We denken daarbij in de eerste plaats aan nutsectoren zoals watervoorziening, gas en elektriciteit. Indien nodig moet de regelgeving worden aangepast om de controle te kunnen behouden over deze bedrijfstakken.

Verder bepleit onze partij, in afwachting van de Vlaamse onafhankelijkheid, een Vlaamse controlemeerderheid in het eigen vermogen van de overheidsbedrijven Belgacom, De Post en Belgocontrol. De NMBS moet gesplitst worden in een Vlaamse en een Waalse maatschappij.

## **9. Centrale Belgische arbeidsmarktbeleid moet afgeschaft worden**

Zoals hiervoor reeds gesteld, kent België een systeem met een centraal loonoverleg waarbij een algemene loonnorm wordt opgesteld en waarbij de nationale sectoren nadien CAO's kunnen afsluiten in functie van die algemene loonnorm.

Dit is niet logisch omdat het vooropstellen van een centrale Belgische loonnorm in grote mate de economische realiteit mist dat de ondernemingswereld een heterogeen geheel uitmaakt omwille van regionale en sectorale verschillen. Zo is de productiviteit in Wallonië lager en is de werkloosheid er veel hoger. De vraag naar arbeid reageert in Vlaanderen ook veel sterker op wijzigingen in de loonkosten dan in Wallonië. Een vermindering van 10% in de loonkosten doet de vraag naar arbeid in Vlaanderen gemiddeld toenemen met 13%, in Wallonië met slechts 6%. Een dergelijke verlaging van de loonkosten zou potentieel meer dan 190.000 jobs kunnen scheppen in Vlaanderen en slechts 33.000 in Wallonië.

Omwille van het verschil tussen de Waalse en de Vlaamse arbeidsmarkt en op basis van het beginsel van de subsidiariteit<sup>28</sup> pleit het Vlaams Belang voor sectorale akkoorden op Vlaams niveau. Werknemers en werkgevers moeten Vlaamse CAO's kunnen afsluiten. De NAR<sup>29</sup> moet opgedoekt worden en vervangen worden door de VAR<sup>30</sup>. Zo kunnen we in Vlaanderen een eigen loonpolitiek voeren en onze concurrentiepositie verbeteren op de internationale markt. Zo kan Vlaanderen een loon- en bedrijfsvriendelijk beleid voeren. En dat is dringend nodig, want 2004 was een absoluut recordjaar wat het aantal bedrijfsfalingen betreft.

---

<sup>28</sup> Zie: beginselverklaring Vlaams Belang.

<sup>29</sup> NAR: Nationale Arbeidsraad, een uitsluitend paritair samengesteld orgaan (van werknemers en werkgevers) dat advies geeft aan de regering en het Parlement.

<sup>30</sup> VAR: Vlaamse Arbeidsraad.



## C. CONCRETE MAATREGELEN

1. **Vlaamse onafhankelijkheid.** Het Vlaams Belang strijdt voor een onafhankelijk Vlaanderen. Het einddoel is de ontbinding van de Belgische staatsstructuur en de stichting van een onafhankelijke Vlaamse staat.
2. **Fiscale autonomie voor Vlaanderen.** In afwachting van de onafhankelijke Vlaamse staat, bepleit onze partij een totale fiscale autonomie voor Vlaanderen.
3. **Verdeling van de Belgische staatsschuld tussen Vlaanderen en Wallonië.** Het Vlaams Belang vindt dat Vlaanderen en Wallonië spoedig onderhandelingen over de verdeling van de Belgische overheidsschuld moeten aanvatten. Ongeacht wat de uiteindelijke uitkomst van die onderhandelingen over de overheidsschuld wordt, moet het Vlaamse uitgangspunt van onderhandelingen het oorsprongprincipe zijn. Iedere afwijking van dit principe moet als een tegemoetkoming van Vlaanderen aan Wallonië worden gezien.
4. **Splitsing FOD Financiën.** Het departement Algemene Zaken en Financiën (AZF) van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap moet een autonoom en volwaardig ministerie worden. Het moet uitgebouwd worden tot een volwaardig Vlaams ministerie van Financiën dat alle belastingen int van de inwoners van Vlaanderen en Brussel.
5. **Splitsing Sociale Zekerheid.** Het Vlaams Belang eist een spoedige splitsing van de Sociale Zekerheid. Ook alle federale diensten van Sociale Zekerheid moeten gesplitst worden.
6. **Splitsing federale economische instellingen.** In afwachting van de volledige Vlaamse onafhankelijkheid en de stichting van de Vlaamse staat, moeten alle federale economische instellingen gesplitst worden.
7. **Vlaamse verankering van strategische sectoren.** Het Vlaams Belang vindt dat strategische sectoren onder Vlaamse controle moeten blijven. We denken daarbij in de eerste plaats aan nutsectoren zoals watervoorziening, gas en elektriciteit. Een aangepaste regelgeving, gekoppeld aan een bewustmaking van de Vlaamse bedrijfs- en financiële wereld moet deze verankering kunnen maximaliseren.
8. **Afschaffing van het centrale Belgische arbeidsmarktbeleid.** Werknemers en werkgevers moeten Vlaamse CAO's kunnen afsluiten.

- \* -